

KOMPÓT

apríl/máj

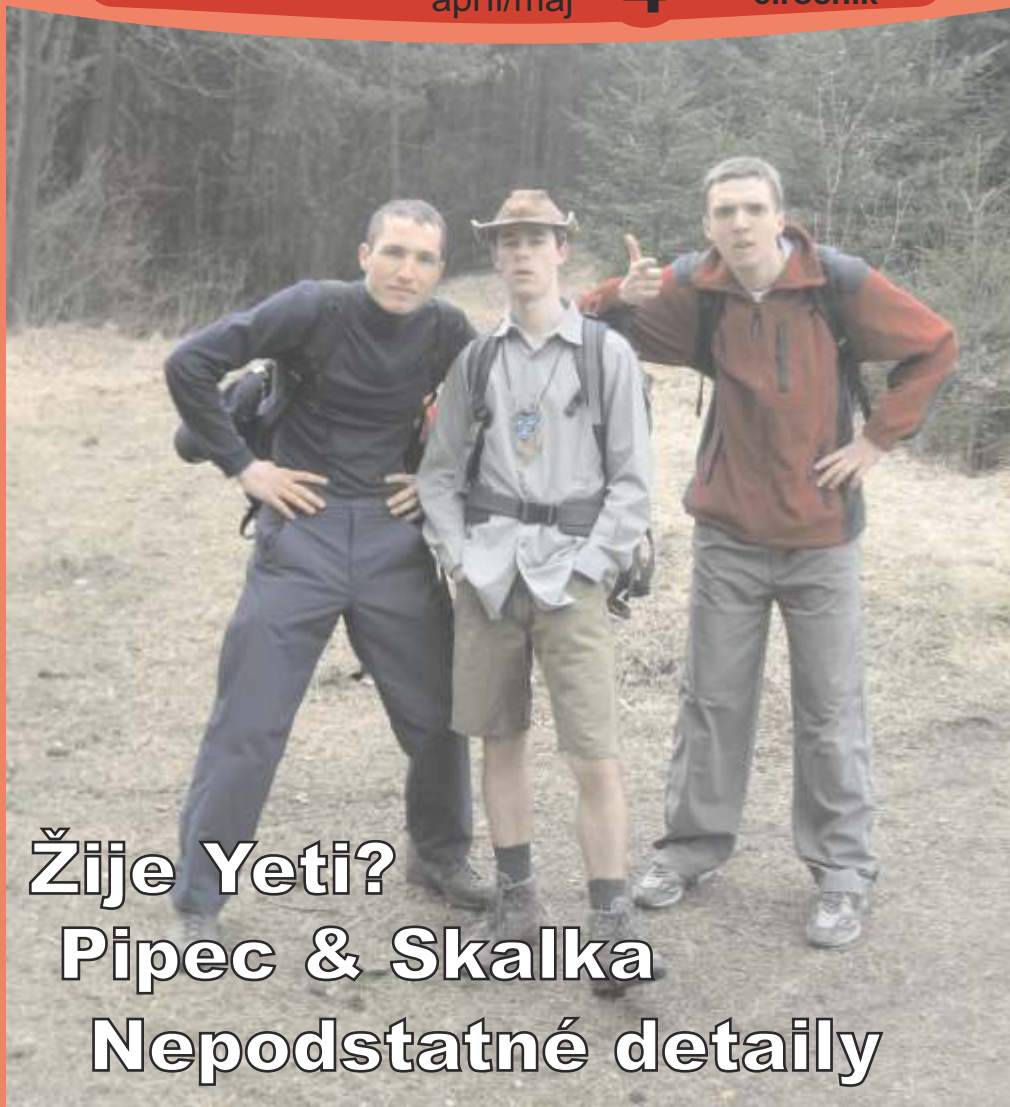
4

6.ročník

Žije Yeti?

Pipec & Skalka

Nepodstatné detaily

„Podťte..., ktorí sa namáhate a ja Váš posilním“ ...

**don Marián
Sarňák**

... slová Ježiša, ktoré sa bežne vťahujú na dar Eucharistie. Nimi by som chcel v tomto čase prípravy na slávnosť zoslania Ducha Svätého nasmerovať na dielo práve tohto Tajomného (podľa pôvodiny je ženského rodu „Ducha“). Myslím, že práve z tohto Prameňa by sme sa mali naučiť čerpať pokoj, radosť,... . V dobe, kedy sme tlačení hľadať rôzne náhrady pravého pokoja, toho, ktorý nám sľúbil Pán pri nanebovstúpení. Mať silu s pokojom stáť tvárou v tvár všetkým výzvam, ktoré prináša rodina, zasvätený život, práca a „konkurenčné“ prostredie, ... to chce v pravom zmysle slova božskú silu.

Prajem všetkým rodičom, kňazom, študentom... , aby sme dokázali znovuobjaviť Božiu moc a silu, ktorú sme prijali v sviatostiach. Nech tento svet pocíti silu Zmŕtvychvstalého cez ovocie, ktoré budeme prinášať my, ktorí sme jeho „ratolesťami“.

don maroš

Aká je tvoja obľúbená a neobľúbená fráza/ veta/ slovo, ktoré používaš ty alebo ju/ho od niekoho počúvaš?

Ad'a (16) +Katka (14)

- Obľúbená: Čo blbneš? Šibe ti? Do pohody..... Li li li li li
- Neobľúbená: Nesmieš... Nemôžeš...

Lukáš (25)

- Nervy komunizmu (neviem, či ju mám najradšej, ale používam ju najčastejšie)
- Nevie, to sa nedá povedať.

Anežka (16)

- Zoberieš si ma? (Ale Maťovi to nehovorte)
- V najlepšom treba prestať.

Miška (24)

- Da te non farai nulla, però se metti dio nel centro, arriverai alla fine.

P. G. Frassati

- Kedy zase odchádzaš?

Srna (20)

- Bez práce nie sú koláče.
- Život je pes.

Maťo (16)

- Som znechutená vašim prístupom...
- Moje motto: Lepšie je milovať a v láske sa sklamať, ako nikdy nemilovať.

Paťo (15)

- UNBELIEVABLE! (Kto by to čakal?, pozn. red.)
- Bednárík, máš zápis!

Filip (20)

- Nevie, je ich veľa, ale najradšej mám také, ku ktorým je pripojený úprimný úsmev.

- Ako sa máš?

Barča (20)

- Barča, mám tu pre teba margotku - to je pekná veta, ale nehovorím, že najobľúbenejšia.
- Stanica - Žilina, rýchlik Spišian, z Košíc do Bratislavy hlavnej stanice prichádza na 2. koľaj... Prosím, ukončíte nastupovanie, vlak ihneď odíde!

Oľa (19)

- Dnes vyzeráš skvele! (ale to počuť iba raritne)
- Ty sa nikdy nezmeníš!

Dávid (18)

- Niektoré veci sa nedajú vrátiť späť, ale vždy sa dá začať odznova.
- Tak toto musíte vedieť aj o polnoci!

Miška (17)

- Najčastejšie prosím ľudí o

modlitbu....

- Keď ľudia hovoria: Nedá sa to!

Janči (18)

- Budem sa za teba modliť!
- Daj sa vypchať!

Bonus plus: **Miška (17) + Janči (18)**

Miška: Ži! Janko, ži!

Janči: What?!

Miška: ŽIVOT!!!!!!!!!!

NEPODSTATNÉ DETAILY

alebo maličkosti pre saleziánskeho animátora?

kamarátovi alebo bratovi saleziánovi?

Zanedbanú maličkosť možno niekto iný dotiahne, no čo na to tvoje oči a srdce?

Je srdce saleziánskeho animátora či animátorky tak citlivé ako bolo srdce maliara Sixtínskej kaplnky?

Ak tvoja odpoveď sa viac blíži k slovíčku nie, potom nastáva aj pre teba čas začať. Zčať na dodržiavanie maličkosti a detailov.

Je známe, že maliar Michelangelo namaľoval fresku na strope Sixtínskej kaplnky poležiačky. Neprirodzená a nepríjemná poloha. Trvalo to veľa hodín. Každý detail, každú maličkosť chcel vypracovať čo najlepšie. Raz prišiel za ním priateľ a nechápal, prečo sa tak baví s detailmi. „Kto to zdola uvidí? Veď je to jedno!“ pýtal sa. Maliar rázne odpovedal: „Moje oči a srdce to uvidia.“

Čo pre teba, animátora saleziánskeho oratka znamená doťahovanie detailov v príprave na stretko, ktoré vedieš či maličkosti v akcii, ktorú si zobral pod palec? Dodržanie sľubu, ktorý si dal

Saleziánsky svet potrebuje ľudí, ktorí sa nedajú kúpiť, ktorí nerobia veci len kvôli peniazom, ktorí sami seba neklamú, ktorí dodržia slovo, pre ktorých má charakter väčšiu cenu než bohatstvo, ktorí majú svoj názor a svoje zásady, ktorí neváhajú urobiť nejaké zmeny, ktorí ani v dave ľudí nestratia svoju individualitu, ktorí budú v maličkostiach rovnako čestní ako vo veľkých veciach, ktorí nerobia kompromisy so zlom, ktorých ambície nie sú obmedzené na ich sebeckými cieľmi a túžbami, ktorí nepovedia, že „to“ budú robiť, pretože to tak vždy robili alebo robia všetci, ktorí sú verní svojim priateľom, či o nich idú dobré alebo zlé správy a bez ohľadu na to, ako sa im darí, ktorí neveria, že prefikanosť, lešť a krutosť sú tie najlepšie vlastnosti na dosiahnutie úspechu, ktorí sa nehanbia a neboja stať za pravdou, aj keď je nepopulárna, ktorí dokážu povedať „nie“, aj vtedy keď zvyšok sveta hovorí „áno“.

Haló, tu je Boh

(Círrn, círrírrírrn sa ozýva celou miestnosťou)

Boh: Haló, tu je Boh.

Ja: Počkaj chvíľočku, idem trochu ďalej.

Je tu strašný hluk.

Čo keby mal Boh mobilný telefón? Predstav si...Zavolať by chlapcom a dievčatám, mladým animátorom, vychovávateľom v mládežníckych strediskách. Zavolať by im, lebo ich miluje. Vznikli by tak príjemné rozhovory, možno aj zopár hádok, výčítiek a priamych konfrontácií, odznelo by veľa pekných slov. Niektoré z nich zaznamenal Valerio Antonioli do knižky Haló, tu je Boh, samozrejme, pri plnom rešpektovaní súkromia, aby

mladým pomohol uvažovať a modliť sa.

Na 112-tich stranách nájdete aj zopár užitočných telefónnych čísel (avšak neodporúčam vám na ne volať zo siete

našich mobilných operátorov) a na konci podarenú prílohu, ale neďa sa jest'. Ale týmto sa to nekončí!

Najmä v čase blížiacich sa letných akcií, táborov, ale aj pre každodennú vnútornú potrebu vám ju bez váhania dávam do pozornosti a prajem vám čo najmenej zmeškaných hovorov od Toho, ktorému sa nikdy nedovoláte do odkazovej schránky.

Katka A.

DOHADZOVAČ

Hlavná postava, spisovateľ Olly, ktorý má vo všetkom smolu - spisovateľská múza ho opustila a už tri roky pracuje ako sekretár (alebo sekretárka?) v jednom anglickom časopise, sa po dlhšom čase ocitne v spoločnosti medzi elitou na večierku jeho najlepšieho kamaráta, ktorý ho požiada, aby mu na svadbe išiel za svedka. Na prvý pohľad sa zaľúbil do Suzan, s ktorou sa zoznámil, no vzápätí sa o pár minút neskôr dozvedá, že je to nevesta.

O Ollyho nešťastnej láske sa dozvedá jeho spolubývajúci Murphy, ktorý sa snaží svadbu všemožne prekaziť. Vie totiž, že ženich si nevestu nezaslúži tak ako jeho kamarát.

O tom, či sa mu to podarí, sa dozvieme, ak si pozriete túto romantickú komédiu, ktorá je predovšetkým určená nezadaným starým mládencom, ale na svoje si určite prídu aj tí ostatní.

Ako ja.

Spolubývajúca

Pozn. redakcie: Tento film slávil pomerne veľký úspech po odpremietaní v bratislavskom UPeCe.

- Aký je rozdiel medzi hnačkou a smrťou?

- Žiadny. Keď pride, musíš ísť...

PIPEC verzus SK

Meno/ Prezývka: Pavol Dominik Alojz Pipka/ Pipec
Vek: 25

Miesto narodenia: Prešov

Súrodenci: dvaja bratia + jedna sestra

Vlastnosť, ktorá ma najlepšie vystihuje: Chaos team

Môj sen: Prejsť pešo Grand Canyon- alebo na koni.

Prvý kontakt s don Boscom: moje prvé stretko, 1989

Meno/ Prezývka: Juraj František Skala/ Skalka

Vek: 22

Miesto narodenia: Štefanov (Záhorie)

Súrodenci: jeden mladší brat

Vlastnosť, ktorá ma najlepšie vystihuje: tvrdohlavosť

Môj sen: Lietať v džungli v Afrike.

Prvý kontakt s don Boscom: Keď som u babky ako 8-ročný našiel starý životopis don Bosca.

Začnime pekne po poriadku. Prezrad'te nám, aké ste boli deti a ako ste prežili svoje detstvo?

Pipec: Samozrejme, ja som bol dobrý chlapec (smiech). Celé detstvo som prežil vonku, a preto najväčším trestom, aký mi mohli dať rodičia, bol zákaz ísť von.

Juro: Pamätám si, že ešte ako maličký chlapec som začal rozprávať, až keď som mal 3 roky a 2 mesiace- a aj to len preto, že som počul rozhovor mojich rodičov, ktorí sa už o mňa začali báť a chceli ma poslať do nemocnice. Moja prvá veta bola: „Chcem vodu.“ (smiech). Neskôr, keď som bol starší, som všetko robil spolu s bratom, ktorý je odo mňa o rok mladší, či už v záhrade, alebo sme chodili spolu do lesa, hrávali futbal.... Takže ako deti sme boli celkom v pohode.

Kedy ste začali prvýkrát vážne uvažovať o svojom povolaní?

Pipec: Ja som robil po strednej škole všetko možné, jednou takouto prácou bolo stavanie krbov. Raz v robote som

si všimol chlapíka, ktorý roznášal chlieb a ja som mu začal veľmi závidieť, že robí niečo pre druhých ľudí a ja iba staviam krby pre miliónárov... Toto bol jeden z prvých momentov, keď som pocítil túžbu robiť niečo pre druhých, nie iba pre seba.

Juro: Možno ten moment, ktorý ma tu nasmeroval bol v deviatke, keď som s rozhodovaním na akú strednú školu ísť. Vôbec som nevedel, čo chcem v živote robiť, a preto som rozhodnutie dlho odkladal. Rozmýšľal som o dvoch gymnáziách: v Šaštíne a v Senici. Večer pred podaním prihlášok som sa ešte stále nevedel rozhodnúť. Doma v knižnici som si všimol knižku, ktorú som nikdy predtým nečítal. Vybral som ju a náhodne som ju otvoril na strane, kde jeden chlapík opisoval, ako si našiel manželku. Veľmi sa mu páčil krásny obraz, ktorý namaľovala jedna žena. Povedal si, že si hodí mincou a ak padne orol, tak si túto ženu zoberie za manželku. A ten orol naozaj padol... Tak som si povedal, že aj ja si budem musieť hodiť korunou: gymnáziu v Šaštíne bol znak a číslo bolo gymnázium v Senici. Presne o polnoci som si vytiahol desaťkorunu, ktorú mám doteraz

- Ako sa za dvadsať rokov budú volať Spice Girls?

- Old Spice.

SKALKKA

odloženú, hodil som ju a padol znak.... Na druhý deň som si do prihlášky napísal Šaštín, čo všetkých prekvapilo. Tu som sa bližšie zoznámil so saleziánmi a bol to taký prvý, veľmi dôležitý bod na ceste k môjmu povolaniu.

Prežili ste skoro dva roky v Žiline. Ako ste si zvykli na život v tejto komunite?

Pipec: Myslím si, že je to veľmi podobné ako v rodine. Aj tu sa s niekým môžeš pohadať, ale potom sa udobrite- tak isto ako v rodine....

Juro: V Žiline je taká viacčlenná komunitka, takže by som povedal, že je to ťažšie v porovnaní s menšou komunitou, kde sú piati, ktorí sa stále stretávajú. Tu, v tomto koloseu, ak nechceš, nemusíš stretnúť za celý deň živú dušu... Takže je to o to ťažšie vytvárať rodinu. Ale myslím si, že to nie je nemožné a aj my sme prežili pekné chvíle, keď sme si mohli skutočne uvedomiť, že sme rodina.

Určite ste mali možnosť zažiť oratko aj v inom meste. Čo sa vám na oratku v Žiline páči a čo by ste radi zmenili?

Pipec: Páči sa mi, že mladí na oratku sa striedajú. Nechodí tu iba určitá partia, ale stále je tu niekto, koho som predtým ešte nikdy nevidel- a to ma oslovuje a teší. A č by som zmenil? Určite by som tu vymyslel poriadne ihrisko, bazén, kurt...A každý asistent by mal mať zmrzlinársky vozík a predávať zmrzlinu- to je apel na Lukáša Bakajsu!

Juro: Páči sa mi tu, že sú tu mladí- veľa mladých, ktorí sú talentovaní vo všetkých smeroch, majú veľa darov; páči sa mi tu

smeroch, majú veľa darov; páči sa mi tu prostredie, ktoré je tiež veľmi pekné.... A nepáči sa mi anonymnosť. Mnohí sem chodia a poznajú iba pár ľudí a to je málo.

Čo najradšej robíte vo svojom voľnom čase?

Spolu: Čo je to voľný čas?????

Pipec: Ak by som nejaký voľný čas mal, tak by som čosi vrtal, čosi rezal, strihal z kože, čosi by som čítal a pri tom všetkom, samozrejme, počúval muziku ...

Juro: Voľný čas sme mali napríklad teraz, na Bielu sobotu do obradov, tak sme s Pipcom vybehli na Lietavský hrad. Najlepšie je teda pre mňa vypadnúť z mesta von, do hôr, užívať si ticho, pozerať sa na krásu okolo nás...

Čím práve teraz žijete?

Pipec: Moja práca z hebrejčiny ešte dosť stojí... Takže žijeme školou- to je teraz náš

život. Štátnicové otázky pomaličky...

Juro: Tak ako Pipec, tiež hebrejčina, ktorá ma teraz už dosť tlačí a tiež štátnicové otázky, no a teraz ten nešťastný členok...

Čo by ste chceli odkázať našim čitateľom?

Pipec: Milá zarávanina, udržiavať v chlade a po otvorení rýchlo zjesť! (smiech) A teraz vážne...

Juro: Prednedávnom som dostal mail s myšlienkou z Malého princa, ktorá sa mi veľmi páčila: „Dobré vidíme iba srdcom, skutočné je očiam neviditeľné.“

Pipec: A teraz deťom do päť rokov: Milé deti, nezabudnite sa hrať a smiať!

Ako sme sa vybrali

Jedného pekného dňa sa známy horolezca a borič mýtov lord Johannes von Martischka dal prehovoriť a stavil sa so svojim šerpom Lukasom Buckaysom, že Yeti neexistuje a on to dokáže. A aby nemohol byť výsledok stávky spochybnený, zobral so sebou Lord Johannes na výpravu aj dvadsiatic náhodne vybraných dobrovoľníkov, ktorí mali potvrdiť jej výsledok.

A tak sa 9. apríla 2007 vybrala skupina odvážlivcov na Lietavský hrad, kde bol podľa zaručených správ Yeti naposledy videný. Ich šofér sa ich však bál

zaviezť ďalej ako pod kopec a museli teda odtiaľ ísť pešo. Na hrad to nebola veľmi ťažká cesta, čo potvrdil aj práve zostupujúci zájazd nemeckých turistov, hoci slová o „včerajšom základnom tábore“ vzbudili v mnohých pochybnosti. Na hrade, samozrejme, nič nenašli, ale aspoň sa pokochali pekným výhľadom a pripomenuli si, že takýto výhľad ponúkol aj satan Ježišovi, keď ho pokúšal a niektorý si túto scénu hneď aj vyskúšali.

Po krátkom odpočinku (cca 1,25 hod) trochu sklamaný Lukas navrhol, aby výprava ešte preskúmala celý hrebeň až po sedlo Roháč a ak nenájdu dôkazy Yetiho existencie ani tam, tak uzná svoju porážku. Lord Martischka, istý si svojou výhrou, s tým ochotne súhlasil a dokonca poslal dopredu svojich dvoch najlepších stopárov s úlohou pozorne skúmať prípadné stopy a pomocou horských znamení na ne upozorniť. li

- Kto je maximálny flegmatik?
- Ten, koho nerozhádže ani ručný granát.

ali hľadať Yetiho

Výprava teda pokojne pokračovala ďalej. Po ceste stretla ešte niekoľko lordových priateľov z jazdeckého klubu na koňoch, pri ktorých sa nadšené dievčatá (akoby v živote nevideli žiadne zviera) s otvorenými ústami zastavovali. Sem-tam natrafili na šípku upresňujúcu smer cesty.

Johannes sa mohol spokojne usmievať, lebo po Yetim stále nebol ani chýru, ani slychu. A ako mu to kázali zvyky jeho krajiny, presne o dvanástej vyhlásil obed. Medzitým sa s ním pomocou poľného telefónu spojili stopári, že hoci ich to už nebaví, prejdú popredu hrebeň až po sedlo.

Ale po obede nastala dramatická zmena. Zrazu bolo dôkazov o existencii niečoho hrozivého viac než dosť. Na rastúce zhrozenie lorda Martischku a Lukasovu radosť, nachádzala výprava počas cesty odkazy stopárov: začalo sa to zavretou závorou pri vstupe do starodávneho hvozdu. Potom ich šípka upozornila na ešte čerstvý hrob nejakého nešťastníka a na nesprávnu cestu. Pri úpätí kopca našli dokonca odkaz svedčiaci o vrcholiacej panike stopárov („Neflákať sa!“). Počas výstupu do sedla si už boli istí, že tam musí sídlieť niečo strašné. Svedčili o tom aj tzv. „zabíjače cyklistov“ drevá preložené naprieč cez cestu vo výške pása, ktoré by boli pre cyklistu vo vysokej rýchlosti určite nanajvýš nepríjemné, umiestnené počas celej cesty. Taktiež o tom svedčili aj blokády, ktoré ich prinútili neraz urobiť nepríjemnú obchádzku, kríže a znamenia smrteľného nebezpečenstva (lebky s hnátmi) či očividne pazúrmí vyryté znaky. Už

sa začali obávať o svoje životy i životy stopárov, keď prišli do sedla a zbadali ich tam pokojne jesť. Po preskúmaní okolia totiž skonštatovali, že hocičo

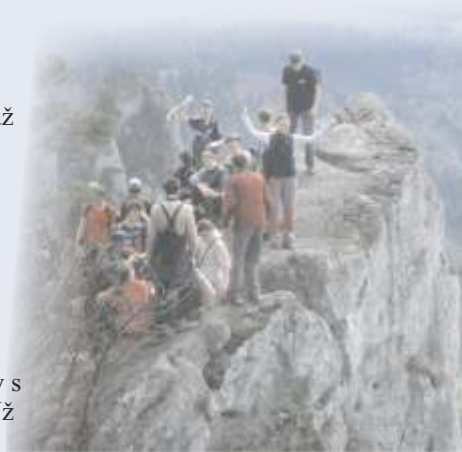
tie stopy urobilo, už to nie je v sedle.

Povzbudený Lukas navrhol ísť ešte do Jablonového, keďže cítil svoju šancu vyhrať a v sedle nič nenašli. Ale okrem niekoľkých nádherných vyhlíadok už nezbadali nič.

Jedinú podozrivú

jaskyňu sa podujal preskúmať samotný lord a niekoľko dobrovoľníkov, ale bez výsledku. A tak vyhral stávkou on a od radosti hneď obliat niekoľko dievčat (grófkou von Schtubna a markízu Mocik). Potom sa už všetci unavení z celodenného hľadania Yetiho pobrali domov. Takže môže široká verejnosť spať pokojne - v Strážovských vrchoch Yeti nežije.

JB

*Hluchý hovorí slepému:
-Hej, nevidel si môj discman?*

Fašiangovica

Naši animátori sa tento rok rozhodli (tak ako každý), že si spravia fašiangovú zábavu. Nie však hocijakú, ale v MASKÁCH. Po namáhavej a poctivej príprave zábava vypukla v sobotný večer, konkrétne 17.02.2007 o 20:00 na oratku. Masiek prišlo cez 40 (štyridsať). Dokonca sa objavili aj ponovici a prišiel pozdraviť Manitou.

Večer sprevádzala disco hudba, zahrála aj živá kapela, ktorá zožala nesmierny úspech, a všetci veríme, že nám prídu zahrať aj na ďalšiu akciu.

Okrem tanca na modernú aj ľudovú nôtu, sme absolvovali aj pripravený program, ktorý bol moderovaný Červenou čiapočkou. Celá zábava sa končila hlboko po polnoci, zhruba o pol druhej. Väčšina sa rozišla domov, ale pár jednotlivcov nocovalo aj na oratku (ráno bolo bližšie do kostola ...).

Už teraz sa tešíme na ďalšie akcie, a hlavne budúročnú fašiangovicu 2008.

Svetu mier a animátorom zvlášť praje Váš pisateľ ...

Príbeh o diabloch

Raz mali diabli v pekle veľký problém. Problém spočíval v tom, že iba málo Slovákov sa dostáva do pekla. Zišli sa teda na schôdzi, aby sa poradili, čo robiť, aby sa viac Slovákov dostávalo do pekla. Jeden z nich povedal: „Musíme ich presvedčiť, že peklo nejstvue.“

Ďalší povedal: „Nie, to tu už bolo, musíme nájsť nový spôsob.“ A ozval sa ďalší: „Presvedčíme ich, že Boh nejstvue.“ No iný mu odporoval: „Nie, to nepomôže. Ak ich budeme o tom presvedčať, povedia, že musí existovať, lebo ho cítia vo svojom vnútri.“ A bol medzi nimi jeden, ktorý dal veľmi múdry návrh. Povedal svojim spoločníkom: „Povedzte im, že peklo

- Viete, prečo je mesiac bledý?
- Pretože celú noc sviatí a nevyspí sa.

Celoslovenský kalčeto turnaj

2007

Celoslovenský kalčeto turnaj je jednou z hlavných udalostí roka. Stretnú sa nielen saleziáni, ale hlavne mladí z celého Slovenska. Turnaj sprevádza radosť zo stretnutí, starých aj nových, a tiež zdravá súťaživosť a rivalita mladých, ktorú vidieť a niekedy možno takmer až chytiť pri súbojoch za hracími stolmi.

Tento rok sa mladí zišli v Žiline. Presnejšie v sobotu 17.2. priamo v Saleziánskom kostole, kde sa všetci účastníci zišli na slávení sv. omše. Potom sa odobrali na miesto konania a neľútostné boje o popredné priečky na výsledkovej listine sa mohli začať.

Hralo sa v dvoch kategóriách: MLADŠÍ a STARŠÍ. Boje boli skutočne napínavé, niekedy sa rozhodovalo v takmer nekončiacom predĺžení (ešte že boli stanovené časové limity). V kategórii „starší“ sa zástupcovia oratka takmer prebojovali až do

finále. Po

ťažkých aj ľahších bojoch sa umiestnili na krásnej tretej pozícii z 11 mužstiev. Chalani si odniesli aj diplom, ktorý môžete obdivovať na oratku. Víťazom sa stali chalani z Banskej Bystrice, ktorým blahoželáme. V kategórii „mladší“ malo Žilinské oratko tiež svoje zastúpenie, toto družstvo však muselo súťaž predčasne opustiť. Žilinské farby našťastie zachraňovali chalani z SOU, ktorí sa prebojovali až do finále, kde podľahli Humenčanom, a umiestnili sa podobne ako v kategórii starších, na striebornej (druhej) priečke. Tretie miesto obsadili Košičania.

Tento rok bol prelomový, pretože sa turnaja zúčastnilo aj prvé dievčenské družstvo. Kočky reprezentovali Sabinov a obsadili šieste miesto v kategórii „mladší“. Dievčatám držíme palce a veríme, že o rok bude takýchto družstiev viac.

Tesne po piatej prišlo vyhodnotenie a odovzdanie cien a súťažiaci sa rozišli domov. Veríme, že výhry aj prehry povzbudia k napredovaniu a o rok sa opäť tešíme na ďalšom ročníku.

Do skalčetenia!

jestvuje, povedzte im aj to, že Boh jestvuje, povedzte im, že diabli sú skrz-naskrz skazení. Pomôžte im robiť semináre. Pomôžte im, aby nadobúdali vedomosti a skúsenosti. Ale potom im povedzte, aby začali až zajtra. A to bude fungovať.“

(Úryvok z knihy Elias Vella: Ježiš, môj uzdravovateľ)

**Už som sa rozhodla a nepresvedčíš ma! Vyskočím z toho okna.
A prestaň do mňa strkať.**

Skauská duchovná obnova

Oči Vás neklamú, dobre čítate. Aj my sme sa teda k tomu už dopracovali:-). Naša prvá skautská duchovná obnova...

V piatok podvečer 16.2. okolo pol šiestej sa železničná stanica hmýrila mnohými uponáhl'anými ľuďmi, a tak keď som otvorila dvere stanice, môj pohľad sa snažil rýchlo zachytiť aspoň nejakú známu skautskú tvár, čo nebol až taký problém, lebo sa šikovne postavili hneď ku vchodu:-). No skôr ako som sa stihla poobzerať, kto vlastne ide, už ma aj ťahali odtiaľ preč, lebo vraj mám to šťastie, že sa na Jurovu chatu poveziem autom, proti čomu som samozrejme nemala žiadne námietky. Nič proti romantickej prechádzke za tmy nekončiacim kopcom, ale predsa:-). Obnova sa teda konala na chate na Kysuciach pod Ostrým, čím možno pripomenula niektorým Silvestra, ale rozhodne za to nemohol sneh, pretože tentokrát ho tam na február bolo až žalostne málo. Jedna vec, čo ma potešila hneď ako som vstúpila do chaty, bolo príjemné teplo, ktoré som nečakala tak skoro:-). A týmto za všetkých ďakujem tej dobrej duši, ktorá sa o to postarala. Asi o polhodinku začali prichádzať všetci ostatní. Ticho chaty vystriedali radostné výkriky zo znovu nájdených, ešte zo Silvestra zabudnutých, drobností (našiel sa Oskar!) a každý si postupne našiel svoj brloh. V ten večer bol čas na rozhovory, oslavu narodenín, pozeranie filmu a poniektorí sa ešte všemožne snažili dotiahnuť posledné prípravy na nasledujúci deň.

Na druhý deň to už začalo byť vážne...obnova sa hlásila o slovo. Po rannom stíšení sa sme boli rozdelení

do „chutných“ skupiniek Vianočky, Nátierky, Polievky a tie najchutnejšie Cestoviny:-). V tomto zložení sme sa aj neskôr odobrali diskutovať o tých najrôznejších morálnych dilemách, z ktorých najväčšou bola téma Boh v skautingu. Po výdatnom obede, ktorý nám pripravili Polievky a (sladké) Cestoviny, sa konečne objavil aj dlho očakávaný Janči Martiška. Poobedné chvíle voľna sme poniektorí využili na prechádzku po čerstvom vzduchu, čo myslím, že nikomu neuškodilo, a takto prebudení sme sa vrátili späť do chaty, kde už o malú chvíľku začala Jančiho prednáška, počas ktorej sme mali možnosť zamyslieť sa nad našimi rukami...či vedľa dávať...služiť...zriekať sa... Kto chcel, mohol v tomto duchu pokračovať aj neskôr počas spovedania, alebo sa mohol pridať k hudobníkom nacvičujúcim na omšu, na ktorú sme večer všetci nastúpili oblečení do krojov. Večeru nám, ako inak, pripravili Nátierky, a v neskorších večerných hodinách sme sa väčšina zišli v podkroví na „Hodinku (v skutočnosti asi na tri hodinky) pravdy“, kde sa otvorili rôzne témy, medzi inými aj spomínaná Boh v skautingu. No a zatiaľ kým sme my hore viedli plodné debaty, v kuchyni sa pripravovalo prekvapenie, ktoré potešilo každý hladný žalúdok pudinky v podaní sestier Jobbových a Richt'a.

Úsvitom tretieho dňa sa duchovná obnova blížila ku koncu, ale to si radšej nikto nevšimol. Po svätej omši prišli na rad vyčlenené Vianočky aj s ich raňajkami a po tom, ako sme sa konečne dohodli, kto čo bude upratovať, sme sa do toho „s chuťou“ pustili;-). Zostávalo už iba zhodnotiť posledné spoločne prežité tri dni a už-už sme sa hnali domov.

Niektorým sa páčilo viac, niektorým menej, niečo sa podarilo a niečo zasa nie...bola to naša prvá duchovná obnova a vieme, čo treba nabudúce zopakovať a čo zmeniť. A myslím, že väčšina z nás sa už teraz teší na nabudúce:-).

- Lienka kam ideš?

- No a čo že mám bodky!

Slnko vyšlo nad hory...

Život ponúka mnoho rozmanitých situácií. Niektoré nás dokonale prekvapia či pobavia, pri iných musíme siahnuť až na dno svojich fyzických a psychických síl, aby sme ich zvládli. Na tomto mieste by som chcel jednu takúto udalosť spomenúť ako príklad a memento na to, ako sa s nami môže život pohrávať.

Všetci vieme, že sú veci medzi nebom a zemou, ktoré nemôže človek pochopiť. Medzi také veci sa určite radila aj otázka, ktorú mi položil o jedenástej v noci jeden môj kamarát (pre ochranu osobných údajov ho budeme nazývať Rajnoha): „Čo robíš zajtra o tretej ráno?“ Keby som ho nepoznal už pekných pár rokov, pomyslel by som si, že mu šiblo. Avšak takto som sa zmohol len na vecné: „Prečo?“ A dozvedel som sa, že Rajnoha by si rád pozrel východ slnka z nejakého kopca a pretože jedna naša kamarátka (nazvime ju Mortiša) oslavuje isté výročie a on jej chce pripraviť prekvapenie, išli by sme spolu. Hoci som doteraz nepochopil, ako sa niekto môže podujat' na takúto...

„výpravu“ bez toho, aby vedel, kde sa ide, prehovoril Rajnoha a ešte ďalšie dievča (krycie meno Errian). Stretnúť sme sa mali o tretej ráno u mňa, potom vyzdvihnúť dievčatá a vybrať sa na (ne)ďaleký kopec.

Všetko išlo ako po masle. O tretej ma vyzvihol Rajnoha, o pol štvrtej sme už boli pri paneláku dievčat a o štvrtej dokonca už aj na dohodnutý písčaný signál zišli dole. Ako sme tak blúdili mestom smerom ku stanici, odkiaľ sme mali začať výstup, pripadali sme si ako nejaký mix Fantastickej štvorky, Rýchlych šípov, Troch pátračov a Slávnej päťky. Prvé problémy nastali tesne pred záverečnou fázou výstupu, keď Rajnoha vyhlásil, že mu nefunguje baterka a budeme musieť ísť úplne potme. Ja, Mortiša a Errian sme si iba povzdychli (sme už totiž na podobné situácie zvyknutí a nevadia nám) a pokračovali sme v chôdzi. Pre mierny časový sklz sme sa rozhodli usalašiť sa namiesto vrcholu už v strede kopca a vyčkávali sme na úsvit.

Po chvíli (počas ktorej Mortiša s detským nadšením pozorovala padajúce hviezdy) sa začalo na horizonte ružoviet' zore a tak som sa spolu s Errian posadil a čakal. Po chvíli sa k nám pridali aj zvyšní dvaja a čakali sme spolu. Bolo asi pol šiestej, najvyšší čas. Rajnoha nás ešte stihol uistiť, že ako bývalý skaut presne vie, kde sa východ nachádza a nemáme sa teda čoho obávať.

Prešlo asi štvrt' hodiny a zistili sme, že jasná obloha, ktorá sa hodila na pozorovanie hviezd sa pri východe slnka vôbec nehodí, keďže svedčí o rannom mraze. O niekoľko minút to už bolo natoľko neznesiteľné, že sme boli nútení pritisnúť sa k sebe a ako tučniaci (podľa Pochodu tučniakov - aspoň na niečo sú dobré dokumenty) sa navzájom zohrievať. Pre nechut' opakovať agóniu v mraze budem stručný. Prešli dve kruté hodiny. Prakticky celá Žilina už bola zaliata slnkom. Vtedy to už Errian nevydržala, postavila sa a vybehla na vzdialený kus lúky, ktorá už bola tiež osvietená slnkom. Jej prekvapený výraz tváre nás prinútil tiež sa postaviť. Ja a Rajnoha sme si oprášili batohy od námrazy a spolu s Mortišou sme sa pobrali ku nej. A vtedy som bol veľmi blízko k infarktu. To, čo Errian udivilo, bolo slnko vychádzajúce... spoza lesa, ktorý sme mali celý čas za chrbtom!!!

A aké z toho plynie poučenie? Vždy, keď niekam idete, zoberte si so sebou občianku, pršiplášť a kompas.

„NA POČIATKU BOLO SLOVO A TO SLOVO BOLO U BOHA A TO SLOVO BOLO BOH.“

Aj na počiatku našej duchovnej obnovy bolo nejaké slovo. Slovo, ktoré povedal Janko Martiška. Za týždeň budete mať možnosť spraviť si na oratku vlastnú duchovnú obnovu. Síce som neskladal sľub poslušnosti, ale povedal som si, že je to super nápad. Tak ako sa povedalo, tak sa aj na oratku uskutočnilo - celá animátorská prípravka - chalanská mala na oratku obnovu. Po večernom slovku a svätom ruženci sme okolo desiatej hodine mali pobožnosť krížovej cesty v jednej dedinke pri Žiline, ktorá sa nazýva Bitarová. Cesta tam aj späť bola pre nás naozaj ako krížová. Po

príchode na oratko, okolo polnoci, sme ešte nazbierali sil a išli sme pekne spať. Po krásnom (až dlhom) vstávaní sme sa pekne najedli, ešte pred jedlom sme mali ranné modlitby, a potom sme začali vnímať Ducha Svätého, ktorý do našich sŕdc vliaval nový prameň života. Po omši, ktorá bola vyvrcholením našej duchovnej obnovy, sme mali krátky, ale dosť sýty obed (špagety s morcadelou) a po obede sme naplnení nielen dobrým obedom, ale aj Duchom Svätým išli späť do svojich rodín, odkiaľ sme prišli.

A ako som tento článok začal, tak ho aj skončím evanjeliom podľa Jána: „A SLOVO SA TELOM STALO A PREBÝVALO MEDZI NAMI.“

Marek H.

film, ktorý sa oplatí vidieť

Slávici v kľetke

Pôvodný názov: Les choristes
Producent: Francúzsko/Švajčiarsko
Réžia: Christophe Barratier
Rok výroby: 2003
Trvanie: 93 min.

Ak by ste čakali nejaký sentimentálny francúzsky film, ste na omyle. Ide o príbeh zdanlivo neúspešného hudobníka Clémenta Matthieu (Gérard Jugnot), ktorý v povojnovom období nastupuje na miesto vychovávateľa do internátnej školy. Keďže tvrdé a neľudské metódy riaditeľa internátu Rachina na chlapcov nezaberajú, Matthieu si volí inú cestu, ako sa priblížiť k svojim nezvládnuteľným chlapcom. V každom

z nás je niečo dobré, aj keď to môže byť zahrabané až na samom dne. Úlohou (nielen) vychovávateľov je objaviť dobro a vytiahnuť ho na povrch ľudskej duše. Tomu verí aj Matthieu a zakladá spevácky zbor. Učí ich spievať a zmení im tým život. „Zázraky“ nenechajú na seba dlho čakať. Čarom filmu je jednoduchosť rozprávania a starostlivé vykreslenie hlavných aj vedľajších postáv, predovšetkým malých hrdinov. Ďalším plusom je jeho hudobná stránka. Tá je doslova ďalším hercom filmu. V niektorých pasážach vám zaručujem behanie zimomriavok po chrbte a nejde o nejaké odrohovačky. Takže spevom k ľudským srdciam...

Miška Sokolíková

- Pán hlavný, prečo máte také malé rezne?
 - To je prosím optický klam. My sme totiž rozšírili jedáleň.

O Božej láske

Nie tma svieti v svetle,
ale svetlo života svieti v tme.
Tým čo otvoria oči naplní duše
a tých, čo ich budú mať zatvorené
bude hľadať po tvári
a šepkať ich duši.

Ten, čo položí svoj život nikdy nezahynie,
a ten, čo si ho bude chcieť zachrániť
oklamany svetom, stane sa nevoľníkom,
aby slúžil lstivému kniežatu tohto sveta.
Uprostred námestia stoja tí, čo kričia
„ja vás milujem!“
ale iba kľamstvo, lož a otroctvo je ich ovocie.

Na počiatku bola a nič nebolo bez nej,
milovala sa s múdrosťou
a z nich sa zrodil svet.
Majú jeden prameň,
z neho všetko vyviera
a v ňom všetko spočívajú.

Nedokážem, neviem, možno nechcem....

Na svet prišla spása.
Nebojte sa!
Ona nedovoľí, pretože miluje
a zapriet sa nemôže.

Na úsvite hľadajte dobrotu,
Boha vpísaného vo vašom srdci
a keď sa deň s nocou snúbi
myslite na to, že vás stále ľúbi.
Aký otec svoje milované deti.

Dostali ste zadarmo a zadarmo aj dávajte.
Rádajte sa spolu so mnou, že to tak je.
Však, nehovorím vám tieto veci len z
roztopaše,
ale predchádzajte myseľ svojich blízkych
a s láskou sa nechajte biť po tvári.
Nech sa vaše srdce stále usmieva na Boha
žiariaceho na nebi....

A priblížila sa spása!

Vtipy

Učiteľka hreší žiakov:

- Ak sa z matematiky
nezlepšíte, prisahám, že vás
nechám 80% prepadnúť!

Zo zadnej lavice sa ozve
smiech:

- Cha - cha, veď toľko nás tu
ani nie je.

Príde žena k psychiatrovi a
sťažuje sa:

- Pán doktor, môj muž stále,
keď dopije kávu, zje aj pohár a
nechá len uško. Nie je to nejaký

divné?

Doktor:

- Tak to je voľajaké divné, pretože
ja mám ušká najradšej.

Na Sibíri zvoní telefón:

- Tu Moskva. Koľko máte
stupňov?

- Mínus 30

- Cha, na BBC hlásili mínus 60.

- Jáj, to vy myslíte vonku...

Príde mamka veverička domov,

má zavretú ruku a pýta sa detí:

- Háďajte, čo mám v ruke?

- Orech?

- Nie.

- Semiačko?

- Nie, křč.

Zákazník v predajni:

- Dobrý deň. Nemáte
náhodou tesnenie na
vodovod?

- Nie, nemáme.

- A nejaký iný kvalitný
prsteň pre svokru nemáte?

Ide Pepo po ulici a vidí

Alexa a pýta sa ho:

- Ty, Alex, nevieš kde
býva Pepo?

- Čo ti šibe, veď ty si
Pepo.

- Ale ja sa ťa nepýtam
kto som, ale kde
bývam.

Kúpil som si andulku, dostal som k nej škatuľku.
Nemala diery škatuľka, tak mi zdochla andulka.

Blázon naháňa psychiatra po blázinci so sekerou v ruke. Zrazu zaženie psychiatra do slepej uličky. Obaja sa pozerajú do očí, blázon sa pomaly približuje, doktor si už klácke na kolená a čaká na smrť, keď v tom blázon skríkne:

- Tu máš, teraz naháňaj ty mňa!

Príde montér na jednotku intenzívnej starostlivosti, chvíľu pozerá na pacientov, všetci na prístrojoch, a hovorí:

- Poriadne sa nadýchnite, budem meniť poistky!

Slovenské príslovie:
"Jeden robí, jak se patří druhý patří, jak se robí"

Môžem sa zblázniť z tej kopy múch, čo ich mám po celom byte! Asi by som mal upratať v kuchyni. A konečne pochovať babičku...

vtipy

by *Maťo Kubáň*

Letecká linka Moskva - Bratislava. Krátko po štarte vrazí k pilotovi chlapík s pištolou:

- Do Viedne!

Pilot pokojne odpovedá:

- Nemožno.

Chlapík znervózne a opakuje:
- Hovorím do Viedne, lebo budem strieľať!

- Nemožno, mladý muž, obzrite sa, za vami sedí babka, má bombu a už si objednala Mnichov...

- Ten posledný v štvrtom rade nech sa zaradí!

- Pán veliteľ, to je hydrant.

- Na mene nezáleží! Zaradiť sa!

Generál slovenskej armády píše list generálovi ruskej armády:

-Tie rakety zem-vzduch, čo ste nám poslali na testy, fungujú vynikajúco, ale nabudúce nám pošlite rakety zem-lietadlo.

Rotný hovorí pred nastúpeným útvárom:

- Nabudúcu nedeľu bude vojenská prehliadka. Ak bude ráno pršať, prehliadka sa uskutoční popoludní. Keby však pršalo popoludní, prehliadka bude ráno.

Vojde zlodej do bytu, ktorý chce vykradnúť a z klietky papagája sa ozve:

- quot, Feri ťa vidí, Feri ťa vidí, quot.

Tak zakryje klietku, aby mal pokoj a zas sa ozve:

- quot, Feri ťa vidí ale Feri nie je papagáj, ale Feri je pittbul, quot.

Zákazník v obchode s pohrebnými vecami si prezerá truhly.

- Čo si myslíte, akú truhlu je lepšie si kúpiť ?

- Ťažko povedať, - odpovedá predavač:

- Zinkové, samozrejme, dlhšie vydržia, ale drevené sú lepšie pre zdravie.

Kompót - Časopis mladých stretávajúcich sa u saleziánov

Vydavateľ: Domka-Združenie saleziánskej mládeže,

adresa redakcie: Domka, Rajecká 17, 010 01 Žilina, **tel:** 041/724 1914,

fax: 041/7234778, e-mail: zilina@domka.mladez.sk; www.domkazilina.mladez.sk

Šéfredaktor: Ján Martiška; **redakčná rada:** Katarína Augustínová, Radka Móciková;

Jakub Berthoty; **grafická príprava:** Miroslav Podstavec; **jazyková úprava:** Katka

Kršková; len pre vnútornú potrebu; vychádzame s podporou MŠ SR

KOMPÓT

apríl/máj 2007